Járuljunk bizalommal a kegyelem trónusához

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a vasárnap igéjét, ahogyan megírva találjuk Jób könyve 14. fejezete elsőtől a 17. verséig a következőképpen: „Az asszonytól született ember élete rövid, tele nyugtalansággal. Kihajt, mint a virág, majd elfonnyad, árnyékként tűnik el, nem marad meg. És te még így is rossz szemmel nézed, őt is a törvény elé idézed?! – Van-e tiszta ember, tisztátalanság nélküli? Nincs egyetlenegy sem. – Ha meg vannak határozva napjai, ha számon tartod hónapjait, ha határt szabtál neki, amelyet nem léphet át, akkor légy hozzá elnéző, hogy nyugalma lehessen, míg eljön a várt pihenőnapja, mint a napszámosnak! Még a fának is van reménysége: ha kivágják, újból kihajt, és nem fogynak el hajtásai. Ha elöregszik is gyökere a földben, ha elhal is a porban a csonkja, a víz illatától kihajt, ágakat hoz, mint a facsemete. De ha a férfi meghal, oda van egészen, ha kimúlik az ember, hová lesz? Kifogyhat a víz a tóból, a folyó kiapadhat, sőt ki is száradhat, de az ember nem kel föl, ha egyszer lefeküdt: az egek elmúltáig sem ébrednek föl, nem serkennek föl alvásukból. – Bárcsak elrejtenél a holtak hazájában, ott rejtegetnél haragod elmúltáig! Kiszabnád időmet, azután újra gondolnál rám. Ha meghal a férfiú, életre kelhet-e? Akkor egész küzdelmes életemen át is tudnék várni, míg csak a fordulat be nem következik. Szólnál hozzám, és én válaszolnék, kívánkoznál kezed alkotása után. Akkor még lépteimre is vigyáznál, de nem tartanád számon vétkemet. Lepecsételt zsákban volna minden vétkem, bűneimet pedig eltörölnéd.” – Mennyei Atyánk! Vétkes emberként állunk előtted ma is, az Ítélet vasárnapján. Nem vagyunk méltóak kegyelmedre, méltók vagyunk ítéletedre. Hozzád fordulunk mégis: nincs más reménységünk. Szent Fiadért, az Úr Jézus Krisztusért kérünk: légy hozzánk irgalmas, és bocsásd meg bűnünket! Ámen.

Kedves Testvéreim a bűnben! A mi életünk bizony tele van nyugtalansággal. A napjainkat, az éveinket rendezetlen ragaszkodások cibálják ide-oda. Kevés bennünk a kitartás. Kevés bennünk az alázat. A legtöbb gyümölcsöt már akkor letépjük és befaljuk, amikor még meg sem érett… És azt sem vesszük észre, hogy ezek közül a mi „nagy örömnek” gondolt „gyümölcseink” közül bizony sok-sok olyan van, ami mérgezett. „Isten előtt lehet-e igaz a halandó, aki féreg, aki pondró?” – *kérdezi Jób néhány fejezettel később* (Jób 25,4.6). „Van-e tiszta ember, tisztátalanság nélküli?” – *kiált fel Jób a mai igénkben. És megadja erre a Pál apostol által is idézett (Róm 3,12), lesújtó választ*: „Nincs, egyetlen egy sem” (Jób 14,4).

„Akárki is írta Jób könyvét, nagy teológus lehetett.” – mondta Luther. **Jób könyve két magatartást mutat meg. Jóbét, és a barátaiét. Jób az az egyetlen igaz ember, amilyen nincs is.** Amikor Isten elveszi az összes vagyonát, az összes emberét és az összes gyermekét. Jób mérhetetlen gyászában a földre leborul és így kiált fel: „Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve!” (Jób 1,21) Kedves Testvéreim! Bizony, jól hallottátok az előbb: Jób nem azt mondta öklét rázva, hogy átkozott legyen az Úr neve, hanem leborult az Úr hatalmassága előtt, és áldotta az Urat. Még amikor ez után fekélyek lepték el Jób egész testét, a hamuban ülve egy cserépdarabbal vakarászta magát, és a felesége ezekkel a kedves szavakkal szólt hozzá: „Átkozd meg Istent, és halj meg!” (Jób 2,9), Jób így válaszolt a feleségének: „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk.” (Jób 2,10). Később megérkeztek Jób barátai, hogy osztozzanak a barátjuk gyászában. Jób barátai soha nem imádkoznak Istenhez. Helyette inkább alaposan kioktatják Jóbot, hogy– *szerintük…* – mi mindenért érdemelte meg Isten büntetését. Jób az egyedüli, aki itt, a mai igeszakaszunkban is végig Istenhez szól. Ahhoz az Istenhez, aki látszólag cserbenhagyta őt, ahhoz az Istenhez, aki ok nélkül bünteti őt.

Kedves Testvéreim! Mi kikhez hasonlítunk? Jóbhoz, vagy a barátaihoz? Ellenfélnek tekintjük-e Istent, vagy a barátunknak? Mit hiszünk? Isten ellenünk harcol akkor, amikor büntet, vagy értünk harcol? Képesek vagyunk-e rádöbbenni arra, hogy Isten azért küzd, hogy változzunk meg, hogy kerüljünk még közelebb hozzá? Nekünk az egész életünkben egyetlen egy dologra van szükségünk igazán: arra, hogy VELÜNK legyen az Isten. Ezt kéri Jób is Urától. Hogy gondoljon újra rá, hogy kívánkozzon utána, a keze alkotása után (Jób 14,13.15). Jób tudja jól, hogy a Teremtőt a teremtményével egy elválaszthatatlan kapcsolat fűzi egybe. A szeretet és az irgalom kapcsolata.

Itt szólal meg (*a mindig kételkedő*) Berci: „*Én ezt nem értem, Péter! Hát az előbb olyan minta embernek mutattad be Jóbot, hogy dobtam tőle egy hátast. Ilyen ember egészen egyszerűen nincsen! Az a „szeretet és az irgalom kapcsolata" Isten és Jób között, hogy Isten rákülди a bűntelen Jóbra az összes létező bajt és rosszat, ami egy embert érhet? Hát én ilyen Istenből – nem kérek!*" Köszönöm az őszinte szavaidat Berci. Igazad van, a háttértörténet maradéka nélkül nem tudjuk megérteni Isten szándékait Jóbbal. Isten olyan mélyen megismerte Jób állhatatosságát és istenszeretetét, hogy tudta, hogy Jób nem pártol el tőle, és kitart mellette a bajban is. És mit látunk? Hogy Jóbnak az igazságukban tetszelgő barátai soha nem szólnak egy szót sem Istenhez. Ezzel szemben mit tesz Jób? Pontosan azt, amit a zsoltáros. Istennek magának panaszolja el azt, hogy Isten mennyire bünteti, és kéri Istent arra, hogy legyen hozzá irgalmas. (*Azt csak a teljesség kedvéért mondom el, hogy történet happy enddel ér véget: Isten megszólal, megfeddi Jóbot néhány elkeseredett szaváért, mire Jób megalázza magát Isten előtt és bűnbánatot tart. Isten ezek után kihirdeti, hogy csak Jóbot, az ő szolgáját hajlandó meghallgatni, a barátait pedig nem. A végén Isten az igaznak, kitartónak és állhatatosnak maradó Jóbnak kétszer annyit ad mindenből, mit amennyit elvett tőle; Jób 38-42*). **Isten** – *aki nem az időben él* – tehát **tudta, hogy Jób hűségesen ki fog tartani mellette. Pontosan azért engedte meg Isten az ördögnek, hogy mindent elvegyen Jóbtól az életét kivéve** (Jób 1-2), **hogy megmutassa: van olyan ember, aki kitart mellette. Jób, az ő szolgája az.**

Jób mindannyiunk számára példát adó hitét az igeszakaszunk második felében ismerhetjük meg igazán. Jób eljut az elkeseredés végső határára, és felkiált: „az egek elmúltáig sem ébred fel az, aki meghalt" (Jób 14,12). És mi történik ez után? Egy teljesen bizarr kép következik: Isten rejtse el Jóbot a saját haragja elől (Jób 14,13). Jób tisztában van azzal, hogy Isten irgalma akkora, hogy felülírja Isten igazságát. És itt szólal meg Jóbban a remény gyönyörűséges hangja: „**akkor egész életemen át is tudnék várni, míg csak a fordulat be nem következik**" (Jób 14,14). Ez az egész igeszakasz leghangsúlyosabb része, amelyet az is mutat, hogy az istenkapcsolat hangsúlyát jelentő piél igemódban egyedül a „várni" ige áll.

Kedves Testvéreim! A fordulat – bekövetkezett. Isten a földre küldte egyszülött Fiát, a mi Urunkat, Jézus Krisztust, hogy feláldozza magát értünk, és véglegesen legyőzze a gonosz minden hatalmát. A kereszttel Isten irgalma visszavonhatatlanul felülírta Isten igazságát, és szabad utat nyitott nekünk a mennybe. Jézus ezt mondta a testvérét, Lázárt gyászoló Mártának – és ezt mondja nekünk is: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?" (Jn 11,25-26).

Kedves Testvérem! Hiszed-e TE ezt? Igen? Akkor együtt mondhatjuk Jóbbal: „én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent” (Jób 19,25-26). És együtt kiálthatunk fel Pál apostollal: „Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod? De hála legyen Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (1Kor 15,55.57). És ma, az Ítélet vasárnapján reménységgel eltelve mondhatjuk János apostollal: „Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy reménységgel tekinthetünk az ítélet napja felé” (1Jn 4,7). Így igaz lesz ránk a mai vasárnap egyházi bíztatása is: „Célegyenest igyekezzünk elhívásunk jutalmára: az ítélet felé”.

Nem marad más hátra, semmint hálaadó felkiáltásunk a zsoltárossal: „Áldjad lelkem az Urat! Ő megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja betegségedet, megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg” (Zsolt 103,2-4). Ámen.